

Det er vanskeligt for Krigsministeren at fastsætte sit Budget anderledes, fordi her bliver der Tale om forskellige Varer, hvis Pris skifter og Sygdom spiller med ind, og det kan man ikke forud beregne. Her vil jeg sige, at det samme gælder jo ogsaa om adskillige af de andre Ministres Budgetter, og det gælder i meget høj Grad om Marineminerens Budget. Marineministeren har ogsaa paa sit Budget mange Varepriser, maa f. Eks. til Marinen købe mange flere Fødevarer end Krigsministeren, og Sygelighed spiller lige saa godt ind paa hans Budget som paa Krigsministerens, og dog viser der sig her den store Forskel, at medens Krigsministeren har overskredet sit Budget med 553,000 Kr., har Marineministeren paa sit Budget efter det sidste Statsregnskab en Besparelse paa over 45,000 Kr. Han har altsaa ikke brugt, hvad der var bevilget, men har forstaaet at holde saadan Hus og føre et saadant Regnskab med sine Ting, saa vi ere blevne fritagne for disse store Overskridelser, som den højtærede Krigsminister har tilladt sig. Jeg synes derfor, at den ærede Ordfører i Stedet for at staa og undskyldte dette, snarere burde stille sig paa min Side, saaledes at vi kunne faa Orden i disse Ting. Thi hvad er egentlig Meningen med, at vi her staa og vedtage et Budget? Meningen burde dog være, at man herigennem kunde danne sig et Begreb om de Penge, der skulde anvendes i det kommende Regnskabsaar, men det er umuligt, naar den højtærede Krigsminister saaledes tillader sig at gribe dybere i Kassen end selv Højres Ministre have gjort i en lang Aarrække. Jeg synes derfor, at det Ønske, der er fremsat fra vor Side i Finansudvalget, er fuldt berettiget. Der maa og bør skaffes større Overensstemmelse til Veje mellem Budget og Regnskab. Nu ved jeg nok, at en saadan Overensstemmelse mellem Budget og Regnskab jo vil komme paa tværs af det, som er den ærede Ordførers kæreste Tanke, det berømte status quo, at det blev ikke saa let at holde Balancen, Sammenligningen mellem de forskellige Aar, men det var dog heller ikke vanskeligt at komme ud over det, man kunde jo dog vist foretage en Opgørelse alligevel, og jeg synes, at det kommer dog mere an paa at opnaa Overensstemmelse mellem Budget og Regnskab end at faa opretholdt en politisk Doktrin paa dette Omraade.

Blandt de Nedsættelser, der ere foreslaaede fra Mindretallets Side, vedrører den første Munderingssagerne, hvor vi

have foreslaaet en Nedsættelse paa 50,000 Kr. Denne Nedsættelse hænger sammen med et andet Spørgsmaal, som den ærede Ordfører omtalte, nemlig Udbyttet af Usserød Klædefabrik. Det vil sikkert endnu være i frisk Minde for Tingets Medlemmer, at i Fjor forsøgte den ærede Krigsminister ved Hjælp af Usserød Klædefabrik at skaffe nogen ekstra Indtægt i sin Kasse. Han havde foreslaaet, at Usserød Klædefabrik skulde indbetale 50,000 Kr. i Statskassen, det skulde være en Slags Rente, jeg tror 4 pCt., af Kapitalen, som Staten havde indestaende i Usserød Fabrik; men Resten, hvad der kom ind over de 50,000, skulde uden videre gaa i Krigsministerens Kasse, saaledes at han herfor kunde anskaffe Uniformssager i større Maal, end han tidligere havde kunnet. Denne Trafik blev imidlertid stoppet, idet Rigsdagen satte sig imod det og forlangte den samme Ordning gennemført, som havde hersket tidligere, saaledes at hele Overskuddet skulde indbetales i Statskassen. Men naar man nu kender den højtærede Krigsminister, maa man ikke tro, at han er den Mand, der opgiver et Maal, han en Gang har sat sig. Den ærede Krigsminister har en Gang sat sig i Hovedet, at Usserød Klædefabrik vil han benytte til derigennem at skaffe sig nogle Ekstraindtægter, og at hele Rigsdagen i Fjor bad ham om at lade være med disse Omposteringer, har ikke nyttet noget, han kommer ufortrødent igen i Aar og søger at opnaa det, han ikke kunde naa i Fjor. Nu har Flertallet, eller hele Udvalget i øvrigt, været opmærksom derpaa og har forhøjet den Sum, der skulde indbetales til Statskassen, med et Beløb af 12,521 Kr. Men jeg tror nu alligevel, at det Regnestykke, som Flertallet her har gjort, ikke holder Stik, jeg tror nu alligevel, den højtærede Krigsminister her er den klogeste, og at det bliver ham, som gaar af med Profitten. Sagen er nemlig den, at hvis man virkelig vilde ramme Krigsministeren ad den Vej, saaledes at han ikke herigennem fik flere Penge, end han har haft tidligere, eller herigennem fik Penge, som ikke kunne ses paa Budgettet, tror jeg, man skulde gaa den Vej, som Mindretallet har foreslaaet, at man foruden at forhøje den Indbetaling, som Klædefabrikken skal præstere til Statskassen, tillige nedsætter den Bevilling, Ministeren har til Munderingssager. Vi vide jo, at man nede paa Fabrikken er gaet over til at lave en anden Slags Klæde, dette graagrønne Klæde i